

## Arrest

**nr. 57 379 van 4 maart 2011**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 november 2009 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op basis van haar verklaringen en een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoekster voorheen in Polen verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Poolse autoriteiten op 1 februari 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 1 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigde te worden.

1.4. De Poolse autoriteiten deelden via een op 2 februari 2010 gedateerde brief mee het terugnameverzoek te aanvaarden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid meldde de Poolse autoriteiten op 12 juli 2010 dat een terugkeer van verzoekster, gezien haar zwangerschap, tijdelijk niet mogelijk was.

1.6. Op 5 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 1 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de persoon die verklaart te heten (D. A.)*

*(...)*

*die een asielaanvraag ingediend heeft.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Betrokkene heeft op 19/11/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 31/08/1985.*

*Uit het Eurodacverslag van 19/11/2009 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen op 02/11/2009. Tijdens haar verhoor op de dienst vreemdelingenzaken van 14/12/2009 verklaart betrokkene dat ze op 02/11/2009 in Polen is aangekomen, komende van Rusland (via Wit-Rusland). Betrokkene verklaart dat ze er asiel vroeg. Betrokkene verklaart echter dat ze niet weet wat de beslissing omtrent haar aanvraag was. Op 18/11/2009 zou ze Polen reeds hebben verlaten en is ze naar België gekomen waar ze op 19/11/2009 eveneens asiel vroeg samen met haar man (P. M.) (07/09/1980) en twee kinderen.*

*Op basis van de beschikbare gegevens en verklaringen werd op 01/02/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 03/02/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c voor betrokkene en minderjarige kinderen. Ook voor haar echtgenoot is een terugnameakkoord met Polen. Op 27/09/2010 is betrokkene bevallen van een zoontje, (P. V. M.). Op 09/11/2010 ontvingen onze diensten ook een akkoord voor dit zoontje. Gezien de zwangerschap, gevolgd door de geboorte, werd het akkoord met Polen verlengd totdat het kindje oud genoeg is om te vliegen. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoritei-*

*ten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.*

*Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt ze dat het de keuze was van haar man. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheid dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaart last te hebben van stress, hoofdpijn en nachtmerries. Betrokkene diende op 30/01/2010 een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 05/10/2010. Hierin werd gesteld dat de aandoening van betrokkene geen contra-indicatie vormt om te reizen en dat ze voor de nodige behandeling terecht kan in Polen. Gezien er geen redenen zijn om aan te nemen dat de zwangerschap problematisch zou zijn verlopen, en gezien het feit dat het kindje reeds twee maanden oud is, kan aangenomen worden dat betrokkene en kind kunnen reizen.*

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene en haar minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)''*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert gespreid over drie middelen, die evenwel samen kunnen behandeld worden, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 52, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Zij verstrekt volgende toelichting:

*“De bestreden beslissing is gedateerd 29.11.2010 en verwijst voor wat betreft de opgeworpen medische argumenten naar de procedure art. 9 TER VW in dewelke deze argumenten zouden behandeld moeten worden.*

*Anderzijds is het zo dat in de beslissing dd. 05.10.2010 werd geargumenteed dat enkel de medische argumenten in de procedure art. 9 TER VW behandeld kunnen worden en niet de overige argumenten.*

*In casu is er echter een grote verwevenheid tussen enerzijds de medische problematiek van verzoekster en anderzijds de onmogelijkheid tot terugkeer naar Polen.*

Verzoekers verwijzen naar een attest van de eigen arts Dr. (C.) dd. 17.06.2010 en bijkomend attest van haar eigen arts Dr. (D.) dd. 01.10.2010.

In het attest van Dr. (C.) is expliciet vermeld "er is geen gevaar voor het leven van patiënte zolang zij haar medicatie neemt" hetgeen inhoudt dat van zodra zij geen medicatie neemt haar leven wel degelijk in gevaar is.

In het attest van Dr. (D.) is expliciet vermeld "deze psychische problematiek (...) kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

De inhoud van deze attesten bevestigt integraal de vaststellingen van de eigen dokter van verzoekers, Dr. (K.) die tevens in deze zin oordeelde.

In de bestreden beslissing wordt dan ook volkomen ten onrechte geargumenteed alsof dat de medische problematiek los dient gezien te worden van de huidige procedure en deze reeds behandeld werd in de procedure art. 9 TER VVV.

Uit de voormelde attesten blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat verzoekster effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende medische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen.

De argumentatie waarbij nadat in de procedure art. 9 TER VW werd geargumenteed dat geen rekening kan worden gehouden met de niet-medische argumenten thans in de hier aan de orde zijnde procedure zomaar geen onderzoek wordt verricht naar de mogelijkheden van effectieve behandeling van verzoekster, hoewel van levensbelang conform de zelf door verwerende partij voorgelegde attesten, is niet draagkrachtig voor het besluit dat er geen bezwaar zou zijn een terugkeer naar Polen op basis van de enkele verklaring "De Poolse autoriteiten zullen (...) tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (...) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Het is duidelijk dat dergelijke handelswijze waarbij verwerende partij drie werkdagen op voorhand kennis geeft van de overdracht van verzoekster totaal onvoldoende is om in een aangepaste opvang te voorzien, temeer er sprake is van een levensbedreigende situatie zonder de vereiste behandeling.

Doordat er nooit of te nimmer in concreto is nagegaan of en zo ja welke behandeling er in Polen voor concludante zal aangeboden worden, is er ingevolge de medische attesten onmiskenbaar sprake van een toestand die potentieel levensgevaarlijk is voor verzoekster zodat er wel degelijk een totale onmogelijkheid is voor verzoekster en haar gezin om in deze omstandigheden terug te keren, in strijd tot hetgeen gesteld in de bestreden beslissing.

(...)

In de bestreden beslissing wordt overwogen "in casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waar borgen in Polen dan in België zou genieten."

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560), In casu is dit niet het geval. Het redelijk(heid)s- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratis zomaar te gaan verschuilen achter het feit dat Polen in het verleden lid werd van de Europese Unie en een aantal Internation(a)le verdragen heeft ondertekend.

Noch het lidmaatschap noch de ondertekening van Internationale Verdragen belet dat de situatie in Polen sedert enige tijd veel veranderd is voor vluchtelingen uit T(s)jet(s)jenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de T(s)jet(s)jeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch er thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om T(s)jet(s)jeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen.

Het is dan ook zo dat het standpunt van verwerende partij geenszins actueel is noch inzake de behandeling de asielaanvragen van T(s)jet(s)jeense vluchtelingen door Polen noch inzake de toegang tot medische zorgen voor T(s)jet(s)jeense vluchtelingen in Polen.

Het is ook om zelfde reden dat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoekster bij haar aankomst desgevallend een passende opvolging en behandeling voor de medische problemen waaraan zij lijdt, kan genieten.

Verwerende partij kon er zich niet mee vergenoegen dit argument niet te beantwoorden en zomaar naast zich neer te leggen, zoals zij deed.

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de (B)elgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève Il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

De werkelijkheid bestaat erin dat T(s)jet(s)jeense vluchtelingen door Polen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witruisische grens worden vastgehouden, waarbij er op geregelde tijdstippen infiltraties zijn door Russische inlichtingendiensten.

Dergelijke houding in hoofde van de Poolse autoriteiten, waarbij actief wordt meegewerkt om T(s)jet(s)jeense vluchtelingen op verzoek van de Russische autoriteiten op te pakken, in plaats van hun asielaanvraag correct te behandelen, toont duidelijk aan dat er voor T(s)jet(s)jeense vluchtelingen in Polen thans GEEN enkele waarborgen zijn.

Dat voor andere vluchtelingengroepen bepaalde waarborgen worden gegarandeerd ingevolge lidmaatschap van de Europese Unie en de ondertekening van Internation(al)e verdragen kan niet beletten dat deze voor wat betreft T(s)jet(s)jeense vluchtelingen in Polen niet voorhanden zijn en er actief samenwerking is tussen Rusland en Polen om T(s)jet(s)jeense vluchtelingen op te pakken.

Waarom zouden verzoekers Polen ontvluchten als daar geen reden voor is zoals verwerende partij zomaar gratis beweert zonder enig grondig onderzoek terzake.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich zonder enig onderzoek betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, zomaar gratis te stellen dat gezien het lidmaatschap van de Europese Unie en de ondertekening van intern(at)ionale verdragen, er evenveel waarborgen zijn voor verzoekers bij de behandeling van hun asielaanvraag in Polen als in België.

Indien enig onderzoek verricht wordt, zal onmiddellijk blijken dat dit zo niet is.

Sedert de installatie van de nieuwe regering in Polen is het schering en inslag dat T(s)jet(s)jeense vluchtelingen worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime

*diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht.*

*Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van T(s)jet(s)jeense vluchtelingen in Tiraspol in het algemeen, en de toegang tot medische zorgen in het bijzonder, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er een manifeste schending van art. 52 ev. VW en art. 3 EVRM aan de orde.*

*Dit totaal gebrek aan kennis op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete toestand van T(s)jet(s)jeense vluchtelin(...)gen in Polen na de installatie van een nieuwe regering aldaar, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.*

*Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.*

*(...)*

*In de bestreden beslissing wordt in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekers niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds zijn moeten vluchten uit dit land na hun aankomst, dit gezien de vervolging van T(s)jet(s)jeense en aanverwante vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd.*

*Het is de realiteit dat het regime van de huidige leider van T(s)jet(s)jenië, Kadirov, dermate wreed en zelfs internationaal georganiseerd is, dat zonder onderscheid in T(s)jet(s)jenië, de naburige gebieden en ook in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord;*

*De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekers naar Polen te beoordelen.*

*Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord.*

*Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de (R)ussische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages.*

*Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoeker en zijn gezin in België mogen blijven.*

*Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen.*

*In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden.*

*Verzoeker is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in hoofde van zijn echtgenote die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden.*

*Door Dr. (K.) als Dr. (C.) als Dr. (D.) wordt expliciet bevestigd in een attestatie betreffende de actuele medische toestand van verzoekster dat deze alleszins behandeling behoeft, zoniet levensbedreigend wordt.*

*De door de kandidaat-vluchteling uitgedrukte vrees moet worden beschouwd als gegrond indien hij kan aantonen op een redelijke wijze, dat het leven voor hem ondraagbaar geworden is in zijn land van herkomst, of het zou worden, om zelfde redenen, indien hij er zou terugkeren. Van verzoeker kan niet*

*verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Indien het verhaal van de kandidaat-vluchteling geloofwaardig lijkt, moet het voordeel van de twijfel hem worden toegekend.*

*De ingeroepen argumenten in de bestreden beslissing zijn onvoldoende draagkrachtig en ontkrachten geenszins het vermoeden van geloofwaardigheid dat op de door de kandidaat-vluchteling uitgedrukte vrees in principe rust.*

*Het is ten onrechte dat verwerende partij zich uiteindelijk tracht te beroepen op het feit dat verzoekster stelde dat het verzoeker is in die in de eerste plaats wilde naar België vluchten en zij niet weet waarom.*

*Verzoeker heeft in Polen oog in oog gestaan met de Russische inlichtingendiensten die hem wilden oppakken, doch hij is kunnen vluchten.*

*Teneinde zijn vrouw en zijn gezin niet al te zeer te verontrusten, heeft hij hierover zo weinig als mogelijk verteld, doch is hij onmiddellijk gevlucht samen met hen naar België.*

*Het feit dat verzoekster niet op de hoogte was van de concrete omstandigheden is een bewuste keuze geweest van verzoeker, en kan thans niet tegen verzoekers aan gewend worden.*

*De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 bis VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.”*

3.2. Verweerder werpt op dat uit het verslag van de adviserende arts blijkt dat de (medische) behandeling die verzoekster nodig heeft in Polen beschikbaar is en dat de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond werd verklaard. Hij stelt dat de kritiek van verzoekster in zoverre deze gericht is tegen de beslissing van 5 oktober 2010 niet dienstig is, nu deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betoogt verweerder dat de loutere bewering als zou er nooit nagegaan zijn of er (medische) behandeling in Polen aangeboden zal worden lijnrecht staat tegenover het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin geconcludeerd wordt dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Verder licht hij toe dat op basis van het vertrouwensbeginsel de Belgische overheid er op redelijke wijze kan van uitgaan dat de regels inzake asielbeleid in Polen gerespecteerd worden en dat verzoekster geen enkel bewijs van het tegendeel aanbrengt. Inzake de stelling van verzoekster dat het bekend is dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders stelt verweerder dat verzoekster wel verwijst naar ‘de algemene bekendheid’ en de ‘verslagen in kranten en TV’, maar geen concrete op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengt. Daarnaast stelt hij dat hem geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden, nu verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van de feiten, dat de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die genomen zijn in het raam van de Vreemdelingenwet en dat artikel 9bis waarnaar verzoekster verwijst in casu op geen enkele wijze toepassing vindt. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel citeert verweerder de rechtspraak van de Raad (RvV 31 maart 2008, nr. 9420) en stelt dat er geen wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing.

3.3.1. Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster stelt dat het, wat betreft de door haar aangehaalde medische problematiek, niet volstaat om te verwijzen naar het feit dat haar aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Zij argumenteert dat bij de beoordeling van voormelde aanvraag de adviserende arts immers heeft vastgesteld dat zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven en haar fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt en dat er geen bewijs is dat zij in Polen effectief de nodige behandelingen zal ontvangen terwijl dit vereist is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat een ambtenaar-geneesheer de medische situatie van verzoekster en de mogelijkheid dat zij zou terugkeren naar Polen onderzocht en oordeelde dat de aangevoerde medische problematiek een terugkeer naar Polen niet in de weg stond. In dit advies wordt toegelicht dat *“reizen met deze psychische problematiek geen probleem is, zolang zij over haar medicatie kan beschikken”* en dat *“psychofarmaca en psychotherapie”* in Polen beschikbaar zijn. Uit een eerder medisch advies van een andere ambtenaar-geneesheer, ingevolge een medisch onderzoek dat werd doorgevoerd, blijkt verder dat verzoekster enkel medicatie neemt en dat zij in België nooit een psychiater raadpleegde of diende opgenomen te worden in een psychiatrisch centrum. Aangezien uit de medische adviezen van de controleartsen enkel blijkt dat de medische behandeling van verzoekster actueel louter bestaat uit de inname van medicatie, onder controle van een huisarts, kan zij niet gevolgd worden in haar standpunt dat het aanbod van verweerder om haar terugkeer naar Polen te organiseren en de Poolse autoriteiten drie werkdagen voorafgaand aan haar terugkeer te verwittigen om hen toe te laten aangepaste opvang te voorzien niet zou volstaan. Verzoekster toont immers niet aan dat zij acute medische zorgen nodig heeft en de Raad heeft bovendien ook geen kennis van het feit dat Polen, een lidstaat van de Europese Unie, zou weigeren dringende medische hulp te verlenen.

Verzoekster betoogt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een onderzoek had dienen te doen omtrent de *“actuele toestand in Polen”*. Zij stelt in dit verband dat de huidige Poolse regering *“samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen”* en dat *“actief wordt meegewerkt om T(s)jet(s)jeense vluchtelingen op verzoek van de Russische autoriteiten op te pakken, in plaats van hun asielaanvraag correct te behandelen.”* De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster zware beschuldigingen uit ten aanzien van een lidstaat van de Europese Unie, doch opnieuw nalaat ook maar enig begin van bewijs voor haar beweringen aan te brengen. Ter onderbouwing van haar stelling beperkt verzoekster zich immers tot het poneren van de vraag waarom zij Polen zou zijn ontvlucht zijn indien hiertoe geen reden bestond. Toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd waarom zij precies in België een asielaanvraag indiende verklaarde verzoekster evenwel dat dit de keuze van haar echtgenoot was. De echtgenoot van verzoekster stelde op zijn beurt dat hij naar België kwam op aanbeveling van een taxichauffeur. Verzoekster heeft derhalve zelf haar vraag beantwoord en dit antwoord laat niet toe haar bewering te schragen. Daar geen gegeven voorhanden is waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat de asielaanvragen van Russische onderdanen in Polen niet correct behandeld worden is er geen reden om niet uit te gaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Verweerder kon derhalve motiveren dat *“Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten.”*

In derde instantie verklaart verzoekster dat de huidige leider van Tsjetsjenië tegenstanders laat oppakken en vermoorden en dit zowel in Tsjetsjenië als in de naburige gebieden, zodat zij uit veiligheidsoverwegingen naar België is gevlucht. Zij benadrukt in dit verband dat haar man oog in oog stond met de Russische inlichtingendiensten die hem wilden oppakken. De Raad kan evenwel niet inzien hoe de bestreden beslissing de veiligheidssituatie van verzoekster op enigerlei wijze zou kunnen beïnvloeden en de aangevoerde bepalingen en beginselen zou kunnen schenden, nu zij stelt dat tegenstanders van het regime worden vermoord *“zelfs ongeacht waar deze zich bevinden.”* Daarnaast moet worden gesteld dat van een vreemdeling die van oordeel is dat hij naar een andere lidstaat van de Europese Unie dient te vertrekken omdat hij in de lidstaat waar hij initieel verbleef niet veilig was en er niet de hulp van de autoriteiten kon inroepen mag verwacht worden dat hij de autoriteiten van de lidstaat waar hij zich vervolgens aanmeldt hiervan onmiddellijk op de hoogte stelt. Verzoekster noch haar echtgenoot hebben dit echter gedaan ondanks het feit dat zij hiertoe de ruimschoots de kans hadden en zij dadelijk na hun binnenkomst in het Rijk beschikten over een raadsman die hen kon adviseren. Zij kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun stelling dat verweerder rekening diende te houden met bepaalde veiligheidsoverwegingen die zij zelf onvoldoende belangrijk achtten om mee te delen. Daarenboven tonen zij niet aan dat hun verklaringen enige grond hebben.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).



3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.4. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.3.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielerzoek tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. Artikel 52, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weigeren om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan een vreemdeling die aan de grens een asielaanvraag indient.

In de bestreden beslissing, die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt enkel bepaald wel land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en wordt geen standpunt ingenomen inzake het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Een schending van artikel 52, § 1, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.3.7. In zoverre verzoekster in de uiteenzetting van haar middel nog stelt dat de bestreden beslissing indruist tegen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat voormelde wetsbepaling in casu niet toegepast werd of toepasselijk is.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK